

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IX
№ 150 (1006)

ЧЕТВЕР

19 ГРУДНЯ 1968 р.

Ціна 2 коп.

Зустріч керівників СРСР і НРБ

В Москві, в ЦК КПРС відбулася зустріч Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва, члена Політбюро ЦК КПРС, Голови Ради Міністрів СРСР О. М. Косигіна, члена Політбюро ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР М. В. Підгорного з делегацією Народної Республіки Болгарії — Першим секретарем ЦК БКП, Головою Ради Міністрів НРБ Т. Живковим, членом Політбюро ЦК БКП, першим заступником Голови Ради Міністрів НРБ Ж. Живковим і членом Політбюро, секретарем ЦК БКП С. Тодоровим.

Під час зустрічі, яка відбувалась в атмосфері дружби і сердечності, були розглянуті питання дальшого розвитку і зміцнення економічних зв'язків між СРСР і НРБ.

ЧЕТВЕРТА СЕСІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УРСР

18 грудня о 10 годині ранку в сесійному залі Верховної Ради Української РСР розпочала роботу четверта сесія парламенту республіки.

Депутати і гості палками оплесками зустріли керівників Комуністичної партії та уряду Української РСР.

Сесію відкрив заступник Голови Верховної Ради УРСР І. Т. Швець.

Затверджується такий порядок денний сесії:

1. Про Державний план розвитку народного господарства Української РСР на 1969 рік.

2. Про Державний бюджет Української РСР на 1969 рік і про виконання Державного бюджету Української РСР за 1967 рік.

3. Про утворення Постійної комісії Верховної Ради Української РСР у справах молоді.

4. Про затвердження Указів Президії Верховної Ради Української РСР.

З доповіддю по першому питанню порядку денного виступив заступник Голови Ради Міністрів УРСР, голова держплану УРСР депутат П. Я. Розенко.

1968 рік — третій рік п'ятирічки трудящі Української РСР завершують з значними досягненнями в розвитку всіх галузей народного господарства, говорить доповідач. Створено хороші умови для дальшого зростання економіки і культури, життєвого рівня народу в 1969 році. Національний дохід республіки намічається збільшити на 7 процентів, продуктивність праці — на 4,3 процента, в будівництві — на 5,5 процента, в радгоспах — на 12,2 процента.

Виробництво промислової продукції в цілому по Україні заплановано збільшити на 6,2 процента. Буде вироблено 126,8 млрд. кіловат-годин електроенергії, видобуто 202 млн. тонн вугілля, 13,1 млн. тонн нафти, 54,4 млрд. кубометрів газу.

Доповідач докладно спинається на перспективах розвитку найважливіших галузей промисловості, говорить про зростання виробництва товарів народного споживання та культурно-побутового призначення.

Жовтневий (1968 року) Пленум ЦК КПРС та листопадовий Пленум ЦК КП

України визначили головні напрями прискореного розвитку сільського господарства, підвищення ефективності цієї життєво важливої галузі народного господарства. В наступному році обсяг валової продукції сільського господарства республіки зросте до 19,2 мільярда карбованців.

Збільшення виробництва рослинницької продукції повинно бути забезпечено головним чином за рахунок підвищення врожайності сільськогосподарських культур. В 1969 році передбачається одержати в середньому по республіці з одного гектара: зерна — не менше 20,6 центнера, картоплі — 109 центнерів, овочів — 133 центнери. Необхідно також підвищити продуктивність худоби і птиці.

Господарствам республіки в 1969 році заплановано поставити 48 тис. тракторів, понад 14,4 тис. зернових комбайнів, 25,8 тис. вантажних автомашин, 32,5 тис. тракторних причепів і значну кількість іншої техніки.

Заклучну частину доповіді тов. Розенко

присвятив матеріально-технічному забезпеченню плану 1969 року і розміщенню продуктивних сил республіки.

Доповідь у другому питанні порядку денного зробив міністр фінансів УРСР депутат А. М. Барановський. Він відзначив, що разом з усією країною наша республіка успішно завершує третій рік п'ятирічки.

З співповіддю планово-бюджетної та галузевих комісій Верховної Ради УРСР по першому і другому питаннях порядку денного виступив голова планово-бюджетної комісії депутат В. О. Кременицький.

Потім почалося обговорення доповідей і співповіді.

Депутати, які виступають в дебатах, розповідають про всенародну підготовку до ленінського ювілею, одностайно схвалюють плани розвитку народного господарства республіки на 1969 рік, розповідають про успішне виконання завдань третього року п'ятирічки, вносять пропозиції, спрямовані на поліпшення господарського і культурного будівництва.

Сесія Верховної Ради УРСР продовжує роботу.

(РАТАУ).

ОБЛАСНІ ЗБОРИ ЖУРНАЛІСТІВ

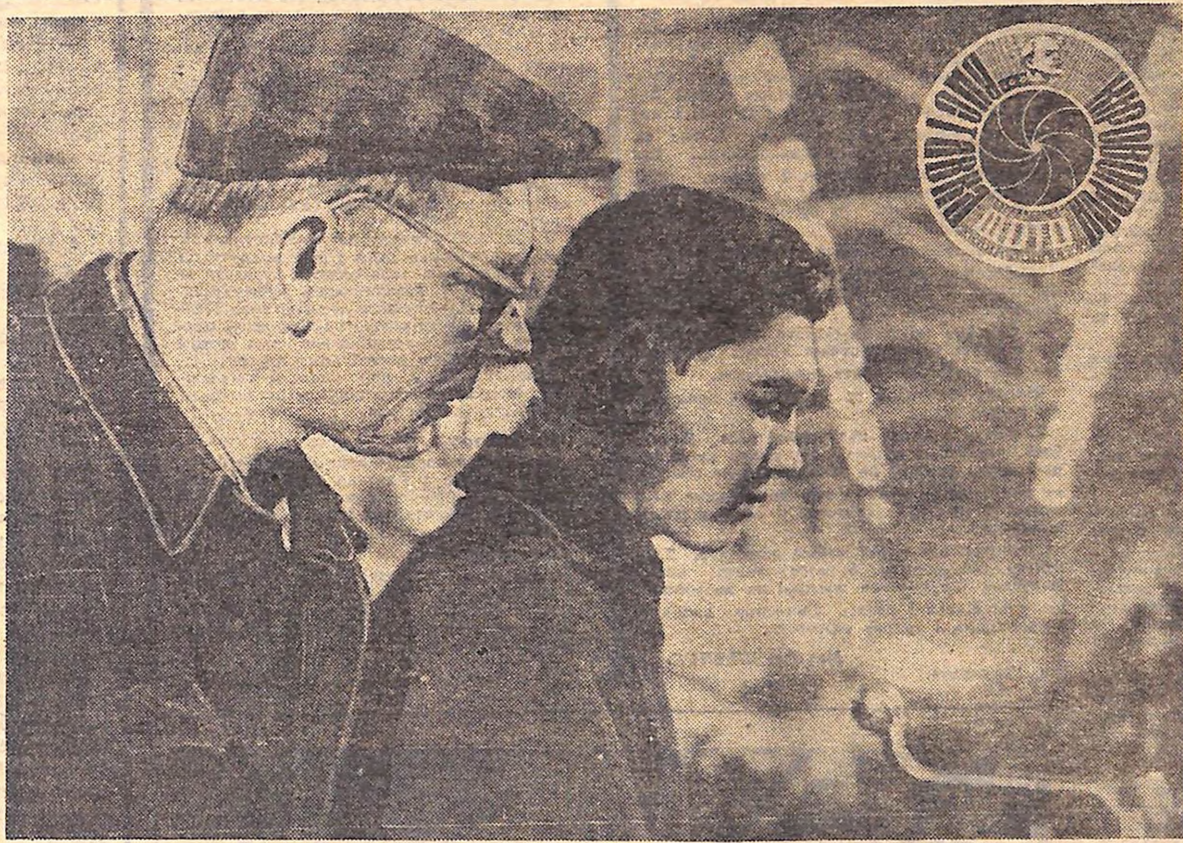
Відбулися звітно-виборні збори обласного відділення Спілки журналістів України. Із звітною доповіддю про виконану роботу і про завдання журналістів області по підготовці до 100-річчя від дня народження В. І. Леніна виступив голова обласного відділення Спілки журналістів А. Мостовий, із звітною доповіддю ревізкомісії — голова комісії А. Портнов.

В обговоренні доповіді взяли участь журналісти А. Клименко — редактор Новоукраїнської районної газети, А. Дібровний — голова обласної фотосекції, фотокореспондент газети «Кіровоградська правда», Б. Волошин — редактор Ульяновської районної газети, О. Чернецький — старший редактор обласної студії телебачення, Ю. Моторний — відповідальний секретар редакції газети «Молодий комунар», О. Моторний — письменник, керівник секції нарису і публіцистики та інші.

В роботі зборів взяли участь і виступили з промовами секретар обкому КП України Н. П. Сухаревська та член правління Спілки журналістів України О. О. Дем'яненко.

Збори по обговоренні питань прийняли постанову, спрямовану на дальше поліпшення роботи журналістів, обрали бюро і ревізійну комісію.

Головою бюро обласного відділення Спілки журналістів УРСР обрано редактора газети «Кіровоградська правда» А. П. Мостового, головою ревізійної комісії — А. З. Портнова.

На обласну фотовиставку документальної і художньої фотографії, присвячену 100-річчю від дня народження В. І. Леніна, надходять роботи з міст і сіл Кіровоградщини. Пропонуємо одну з них. Автор, А. Дібровний, назвав її «Вчитель і учень». На фото — ударник комуністичної праці, токарь ремзаводу «Укрсельгостехніки» М. Г. Решетников і його учень Володимир Дудник, недавній випускник СШ № 30 м. Кіровограда.

ТОВАРИШ ПРО ТОВАРИША

РАЗ І НАЗАВЖДИ

Мимо моїх вікон ідуть люди. Багато людей. Та серед всіх я пізнаю тебе, струнка дівчино. Як школярка: невеличка, з ходою дитячою. Така, як і в школі була. І згадується мені випускний вечір, розсяяний степ. Коли всі мидувалися світанком, ти побачила його по-своєму:

— Гляньте, друзі! Сонце рожеве, на вітрило схоже. А степ... Ви чуєте? Він пахне морем...

Багато хто не помітив того, що ти. А може, не хотіли, щоб не латрилі серця перед від'їздом з рідних місць. Тож і не зрозуміли твого рішення, коли побачили тебе на фермі. Мені й самій здавалося, що в тебе не стане сил подоїти трійчі на день 17 корів. Що втомляться школярські руки носити бідони з молоком та роздавати корми. Та й чи зможеш прокидатися разом з півнями!

Ти втомлювалася, та не показувала виду. А на добродушне кепкування доярок відказувала:

— Отаманом, не отаманом, а від вас не відстану.

Приглядалась.

А коли доїльні апарати одержали, ти першою оволоділа премудростями механізмів.

360, 400, 420 кілограмів молока від корови — так підіймалась цифра місячних надойів. А колись виходжена тобою Лисуня по 15—16 кілограмів почала давати. І вперше на твоїй ділянці змайорів перехідний червоний вимпел. Тепер він часто біля твого робочого місця.

На моє питання, чому раніше не робила цього, ти відповіла:

— З пустими руками в науку йти не гоже. Хотіла спочатку досвіду набути.

Гаяла Чемерис поспішає на ферму. Як учора, як позавчора. Моя подруга. Однокласниця. І тільки тепер я зрозуміла, що вона ще тоді, в степу, обрала свій шлях.

Н. МЕТАШОП,

старша піонервожата Веселокутської восьмирічної школи. Знамянський район.

ДО 50-РІЧЧЯ КОМСОМОЛУ УКРАЇНИ

Двічі орденоносна Ленінська Комуністична Спілка Молоді України — один з бойових загонів ВЛКСМ — народилася в буремний 1919 рік. Об'єднання Спілок молоді республіки в єдину комуністичну організацію відбулося на Першому з'їзді Комуністичної Спілки робітничої молоді України, який проходив у Києві 26 червня — 1 липня 1919 року.

«Молодий комунар» починає розповідати про перших комсомольців, про комсомольські осередки, про трудову вахту молодих на честь 50-річного ювілею ЛКСМУ.

Запрошуємо на передсвяткову трибуну ветеранів і сьогоденних комсомольців. Перепустка — цікавий спогад, слово про ровесника, думка про день нинішній і день завтрашній.

ДО 50-РІЧЧЯ
КОМСОМОЛУ
УКРАЇНИ

„ТУТ МОЇ КРАЩІ РОКИ“

1968 рік — комсомольський. Радянський народ з гордістю шанує перших комсомольців, тих, хто віддав свої кращі роки пролетарській владі. Юнь сьогодні прагне знати більше про своїх батьків. Мимоволі приходить думка: а де ж наші, онуфрївські першопроходці? Як склалися їх життя?

Довго перебираю в пам'яті своїх односельчан, чия

юність відшуміла в перші роки Радянської влади. Придивляюся, хто б з них міг бути тоді комсомольцем, питаю одного, другого, перевіряючи свої здогадки.

В цих пошуках яось зустрівся із працівником кіноного заводу Іваном Петровичем Коцюбенком.

— Аякже, був серед них, був, — з радісною посмішкою відповів на моє питання.

Спішні справи не дали того разу нам поговорити.

Вже опісля Іван Петрович розповів, чим жила, як мужніла перша комсомолія нашого селища:

«Ніколи не забудуться факельні походи. Тоді саме пролунав клич про змичку міста і села. Комсомольці Онуфрїївки гаряче відгукнулись на заклик. Зберемося надвечір — і пішки до Кременчука. Факели освітлюють нам дорогу. Пісня за піснею лунає над степом. Біля міста стрічали міські комсомольці. Теж з факелами, з піснями... Тут же мітинг. Виступали без трибун і мікрофонів, хрипли оратори, зав'язувалися знайомства.

А вдень гуляння: сільські хлопці та дівчата давали концерт міським, а потім навпа-

ки; комсомольські пісні змінювались масовими гуляннями».

Тривожний і важкий то був час для країни. Не вистачало хліба місту, армії. Свідомі селяни віддавали лишки продуктів державі. Але не поспішали з цим куркулі — гноїли хліб, ховали... До саботажників ішли комсомольці.

По-різному доводилося вилучати хлібні лишки: і агітацією, і вмовлянням, а іноді й силою. Не раз свистіли куркульські кулі над головами комсомольців...

Одного разу комсомольці Коцюбенка і Попикова послали в село Омельник. Вдень хлопці виконали наказ райкому, увечері — на квартиру. Тільки зайшли до хати, встигли засвітити лампу, раптом у вікно — ба-ба-а-ах! Куля просвітіла десь збоку — бандит, промахнувся. Тієї ночі не спали до ранку. Другого дня займалися не тільки хлібом. Спіймали-таки бандитів-куркуленьків.

Далі пошук привів мене до Уляни Сорожи (зараз Плахотної). Вже посивіла жінка, та при згадці про своє комсомолля наче знов стала дівчиною.

— Та то ж найкращі мої роки! Як дружно тоді ми жи-

ли. Що б не робили, скрізь і завжди разом.

Політичний гарт проходили сільські дівчата і хлопці на комсомольських зборах. З пристрасною доводили один одному свою правоту.

Комсомольські збори проходили в хаті Марії Сажки (тепер Грачової). Тут же йшли репетиції драматичного гуртка — не мали тоді спеціального приміщення.

— Не знаю, як би склалося моє життя, коли б не Радянська влада, не комсомол, — говорить Марія Федорівна Сажка. — У матері нас було шестеро. Жили без батька. Радянська влада мені і старшому братові дала роботу, навчила грамоти.

— Пам'ятаю, підготували ми виставу «Дай серцю волю, заведе в неволю». Пішки обійшли навколишні села, не сучи на плечах декорації. Як стрічали нас всюди, як справжніх артистів, — згадує Павло Михайлович Чорний, нині пенсіонер.

По-різному склалися долі першопроходців Онуфрїївки. Одні ще працюють, інші вже на пенсії, та єднає всіх одне — їх комсомольська молодість.

Т. ЗІНЧЕНКО.
с. Онуфрїївка.

РЕПОРТАЖ

ВІСІМ З РОБІТНИЧОЇ РОДИНИ

Підіймається завіса. В залі запанує тиша, а зі сцени голос ведучої:

— Сьогодні на нашому вечорі присутні наші земляки-червонозорівці, які удостоєні найвищої нагороди — ордена Леніна. Познайомтеся з ними...

З-за столу підводиться сивий чоловік, з обвіяним вітрами лицем і сильними вузлуватими руками, з орденовськими колодами на піджаку. Це — Олександр Олександрович Башашин. Старий більшовик, нині — пенсіонер.

— Мені вже за сімдесят. Як кажуть, немалий шматок життя. Всього довелось побачити і відчувати. А ось зараз хвилююсь. Певно, від того, що моє серце до цього часу на комсомольському обліку...

Завмерла аудиторія. Десятки пар очей спрямовані на сцену, де сидять герої Вітчизняної війни, герої праці. На столичних квіти. Сьогодні їх особливо багато. А Олександр Олександрович продовжував:

— Я впевнений, що справа, за яку ми боролись, як естафета, перейде в наші руки молодих червонозорівців...

І знову оплески, оплески, оплески. — Я вже пенсіонерка. Але часто, йдучи мимо прохідної заводу, не могу не повернути туди. Щось рідне, близьке залишилося в своєму цеху. І хоч до мене часто приходять товариші по роботі, я все одно сумую за робітничою сім'єю, — це говорить Ганна Андронівна Каченко.

На прохання Ганни Андронівни учасниця художньої самодіяльності Палацу культури імені Жовтня А. Романова виконала пісню Дунаєвського «Заздравная».

Семен Іванович Ковальов: — Майстром Ковальовської-пресового цеху я став не відразу. Спочатку різноробочим був. Як готуємось до ленінського ювілею? Ми в дорозі. І не може бути зупинки на цьому шляху, який продовжується ось уже піввіку, бо, доки серце б'ється, комсомолец не кидає шереги.

Як батьківський наказ, як веління Батьківщини, звучать слова ветеранів праці Якова Павловича Гусаренка — слюсаря інструментального цеху, Василя Васильовича Сайманова — терміста термічного цеху, Валентина Костянтинівна Белімова — формувальника ливарного цеху сірого чавуну.

Всього їх — вісім. Різні за віком, різні за долею і характером. Та одне ріднить їх — непохитна вірність ідеям Жовтня, готовність служити великій справі Леніна. Вечір, організатором якого був заводський комітет комсомолу, — одна з ділових розмов про сьогоднішній день, про діла і подвиги робітничої червонозорівської родини.

Л. ПОПРАВКО.

На фото: говорить Я. П. Гусаренко.

Фото О. Кобця.

КОВАЛИШИНИ ОБУЖИНКИ

Ковалишина хата — на белебні. Довга, прищупувата, вкрита околотом. На причілку висневий садок, а понад шляхом — п'ять розкішних яблунь. Ковалиха те й робить, що пантрує, аби сусідські хлопчачки не вибралась на гілля. Та ще й баштанець он коло груші. Теж треба стерегти. Прокидається баба Ковалиха разом з третім півнями — і хутко надір. Пристає на прیزیбі, прислухається, чи ніхто не нишпорить на баштані.

Не дочекалася баба осей, занедужала. Бригадир Мирон Мірошиничко сам завів Ковалиху мотоциклом у дільничну лікарню. Очунала трохи баба та й до терапевта:

— Ти, голубчику, пускай мене додому. Бо там уже, мабуть, така пуста, що ради не даси...

Справді, після дощу бабин городець заріс бур'яном, а груші та яблука падали додолу, гишли. Вже й кавунці почали достигати, днілі. І знову до лікаря Ковалиха:

— Сину, я, либонь, ще гірше тутечки надвердилася. Криж болять, колка частіше шигає. І голова крутиться. Можє, змилуєшся над старою та випишеш мене?

— Вам, бабуню, не можна нічого робити. Бо голова буде крутяться ще не так. У вас же підвищений тиск і радікуліт.

Ковалиха не може заснути. Все їй внижається, що хлопчачки тягнуть огудину з баштану та встелюють обіймок найсоліднішим грушам. А перцю аж в річку повикладали. От пішла дівчорат! Куди тільки батьки та вчитель дивляться?

Не спить, Соломія Микитівна. Це б уже набрала грошенят та зацементувала подвір'я (он же у загоспа Пілипа все навколо будинку засипане камінем та цементом залито. Порядок!). Можна було б і підлогу настелити в хаті та в хлівці...

Але лікар неаблаганний — не пускає бабу додому. Навіщо згодилась їзати з Миронем? Торік схопило — то висіпками й натиранням, що невістка привезла, так і підлікувалася. Таки дочекалася Соломія Микитівна того дня, коли припровадили її додому. Ще з долни задивилася на своє обійстя. Кров заходела — яблука всі обірвані. І на городі лисина: там, де росла картопля, чорніє земля...

Одїкнула двері — все добро в снігах: картопля в лантухах, яблука в плетених корзинах, а грушкі вже висушені, виспані в решето, виспані на решети понад стіною. Зайшла в світлицю — все на місці, пахне любистком і м'ятою, долівка густо виспана травою. На столі — великий рибий кавун і диня-дубівка, в подумиску — черпобоків яблука. А в горнятті, що притулилося до палиничі, мед. Під горнятам аркуш паперу, щось написано.

До нечора не могла заспокоїтися Ковалиха. Як уже стемніло, прийшла Миронова дружина.

— Двір доглядали Марушишині Павло, Червонощеників хлопцев, моя Лєська та ще вчителка новецька.

— І оце виши вималювали? — Ковалиха простягнула Миронової дружині папірець.

— Бабко Ковалихо! Ви не думайте так про нас. Оце ми приготували вам гостинець. Від імені піонерів дружини імені Валі Котика-Олєсї Паранюк».

Прийшли через тиждень.

— Навіщо вам, бабуню, та підлога? Як трамичка в хаті, то краще. А з загоспа все

село сміється. Хіба ж кручені палички замінять холодний цемент? Болота нема на вашому подвір'ї. Хай ростуть спорни та квіти...

Ковалиха тримала суші руки на колінах. мовчки слухала. Тоді підвелася, бігцем подалась у комірчину, виспала звідти якийсь пакунок, замотаний у вилляну хустку. Простягнула Олєсєві:

— Бері, сину. Це — начиння мого діда. Все село знає, яким був майстром старий Калєник Ковалєнок. І стельмах, і столяр, і маляр, і тєсляр хоч куди з нього! А вже як хату више, то всі сусїди зглядаються... Так ото берїте — тут і рубанок, і долото, різні шилочки, стамески... Кажуть, у школі відкрїли нову майстерню. То несіть все це туди, вчїться доброго діла...

Оддала пакунок, а сама до столу:

— Сїдайте, лебедята, сїдайте Ти, Лєську, на покуті, а ви, дівчатка, на осліні. Будемо обжїнки справляти.

— Сїдайте, лебедята, сїдайте.

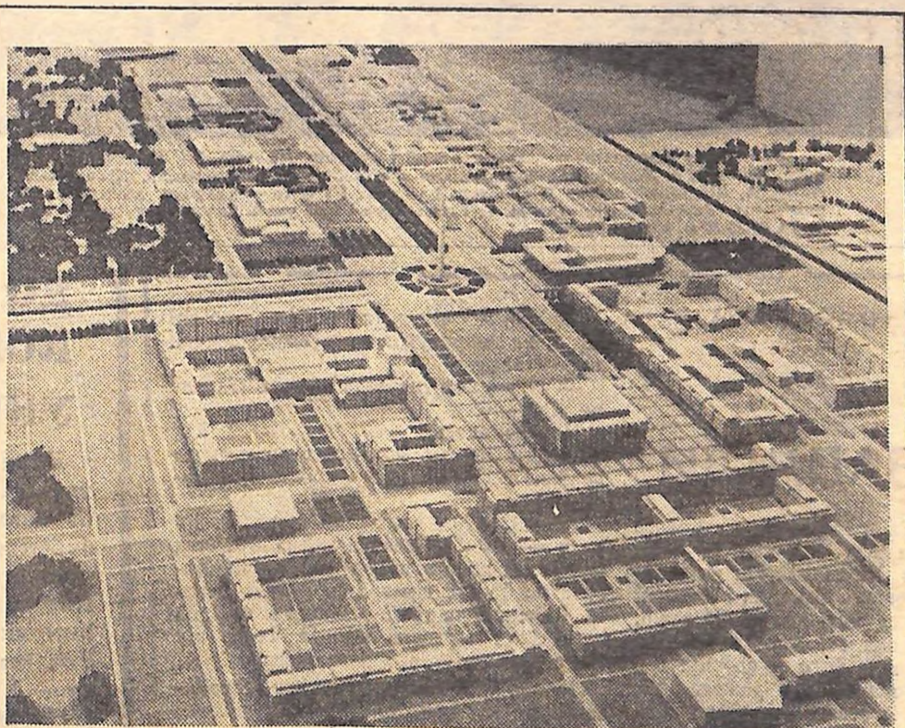
Ковалишині яблука, репані днілі, записали квасом, який баба сама приготувала. Школярї дякували за гостинці. А Ковалиха все повторювала:

— Тепер я знаю, куди гроші діти. Я, либонь, тєлєвізора куплю. От тільки не знаю, яка марка краща. Ви приведїте свою новеньку вчителку, разом з нею допоможе мені принєсти те кіно з крамїниці. Будемо разом дивитися...

...Збираються в неї майже щовечора. Дивляться тєлєспєрачї. А потім учать нових щєдрївок. Рїхтуються школярї на новорічний вечір відвїдати ї кращу колгоспну ланкову, і бригадїра, і голову колгоспу...

Михайло ШЕВЧУК.

с. Уляновка.

ПРОЕКТ ЛЕНІНГРАДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Новий архітектурний ансамбль будівель Ленінградського державного університету імені Жданова, що розташувалась на березі Фінської затоки, в районі Петропавровця, займо площу

близько мільйона квадратних метрів. В 1975 році, коли будівництво буде завершено, в університеті зможуть навчатися понад 20 тисяч студентів та аспірантів. Автори проекту — ленінградські архітектори — під керівництвом професора Ігоря Фоміна всю територію університету умовно розбили на декілька зон.

Так, учбово-наукова зона включав всі будівлі природничі і гуманітарних факультетів, реставрату, фундаментальної бібліотеки. Для факультетів передбачаються відокремлені дїлянки, де будуть побудовані навчальні корпуси і науково-дослідні Інститути. Це будуть в основному чотириповерхові будинки.

Проектом намічено будівництво спортивного містечка із стадіоном на 25 тисяч глядачів, плавацьких басейнів, катка з штучним льодом та інших споруд. Студентські гуртожитки складатимуть самостійну зону, де спорудять десять багатоповархових будинків і будинки типу готелью для сімейних, а також клуб-їдальню на 500 місць і торговельно-культурний центр. А поряд розташується житлове містечко для 13 тисяч співробітників університету. Крім житлових будинків, тут будуть два торговельних центри, різні магазини, дитячі садки-ясла, Будинок культури з залом на 1200 місць, багатоповерхові гаражі на 5000 машино-

Зараз уже розпочато будівництво першої черги фізичного факультету і Науково-дослідного фізичного інституту.

На знімку: макет науково-дослідної зони Ленінградського державного університету імені Жданова. Фото Р. АЛФІМОВА. (АНН).

Люди виходять

У НІЧ

К. БЕРЕСТ

(Закінчення. Початок в №№ 123, 124—125, 127, 133, 136, 142, 143, 145, 146, 147, 149)

Василь махнув поляком. Вони зіскочили на землю і заперли обабіч машини. Інші піднялися на весь зріст у кузові. Три лопи одночасно були вставлені в щільний поміж дошками...

Янек уже подавав другий оберемок гвинтівок, як з хвіртки напроти вийшов німець.

— Що тут робиться? — спитав він, скочивши на колесо і заглядаючи у кузов. Коваленко схопив його за пояс і перекинув у машину. «Партізанен!» — крикнув німець і зразу затих від удару прикладом по голові. У дворі казарми почувся тупіт ніг. Василь свиснув. Янек кинув товаришам тяжкий ручний кулемет і, обдирючи гвіздками руки, важко перевалився в кузов. Один за одним скочили поляки. Машина ринулася вперед. Йосип, не засвічуючи фар, на шаленій швидкості мчав вулицями селища. Осць і остання хата. Машина вилетіла на новоукраїнську дорогу. У вибалку за посадкою зупинилася. Василь знову свиснув. З-за дерев вибігли підпільники. Товченко став на підніжку.

— Янек, — сказав він, — сідай на мое місце. Зараз, після шуму в казармі, вони можуть подивонити у Новоукраїнку. Ти у формі і добре говориш по-німецьки.

— Там два мости, — вставив Коваленко, — і обидва охороняються.

— Якщо вартовий зупинить, Янек стукне його і подасть у машину. Зможеш, Янек?

— Хоч всіх бошів по дорозі, Василю, — повів могутніми плечима поляк.

За сім кілометрів від Помічної путівця звернув праворуч від залізниці. В'їхав на околицю Новоукраїнки. На шість, на першому мосту вартового не було. Йосип об'їхав центр селища глухими вулицями. Проймаючи вогні електростанції, показався нарешті великий залізний міст, посередині якого, піднявши руку, стояв вартовий... Йосип тихо вилаявся і вимкнув світло. Янек вистрибував з машини.

— Куди їдете? — запитав вартовий.

— На вокзал, — відповів Янек. Підійшовши впритул до нього і ударив німця по голові рукояткою пістолета. Фашист повалився до його ніг. Янек легко підняв його над поруччями і кинув у воду...

Переїхавши біля елеватора залізницю, машина звернула на Плетеній Ташлик. Одному йому відомими манаеврами Йосип намагався пошвидше виїхати на шосе Кіровоград—Новомиргород.

Колі грузовик з помічниками підїхав до битого шляху, по ньому, піднімаючи пил, безкінечним потоком котилися кроти брезентових автофургонів з солдатами, бронемашини, гармати... Німці на машині, що їхала попереду помічників, дрімали, не звертаючи на них уваги. Спочатку Безродний нерував, озирався. Аж на випадок чого з цього потоку нікуди не вискочав. Але потім, підбурений байдужістю німців, заспокоївся. Так вони, не зупиняючись, проїхали Новомиргород, Капітанівку, Ташлик, Яблунівку, і тільки на станції імені Шевченка здохали німецької колони. Однак на перехрестку в центрі Смілої шлях їм заступила друга колони німців. Минула година, а колони не відно було кінця. Товченко занепокоєно озирнувся. Уже й схід почервовав, а німці все їхали. Машини з солдатами і боеприпасами змінили важкі тягачі з гарматами. Багатометрові гарматні стовпи один за одним пропливали через перехресток. І раптом у голові хлопця народилася смілива думка.

— Йосипе, проїдь машина під цією штукою? — запитав він, показуючи на довгий ствол гармати на високих колесях.

— Мабуть, пройде... — Тоді поїхали...

Як тільки величезні колеса прокотилися перед радіатором, газик зривався з місця, і, не встиг регулювальник сансупу, як він, черкнувши верхом машини по стволу гармати, перескочив перехресток.

Ще півтора десятка кілометрів залишилися позаду. Не доїжджаючи трьох кілометрів до районного центру Була-Орловецька, звернули до лісу. До бази загону залишилися лічені кілометри. Осць і знайомий вибалок. І раптом холодою пройшов по спині Товченко. У чагарнику обчя дороги виднілися німці... Небезпасада! Переваляючись на бібонах, газик повільно наблизився до фашистів. З найближчого куца вигнали солдат.

— Куди? — крикнув він.

— На роботу! — якомога байдужіше відповів Янек, показуючи стволом гвинтівки на кузов. Німець провів їх байдужим поглядом. Всі полегшено зітхнули.

Через годину гони були серед січів. Партизани оточили машини, обіймаючи друзів.

Але ось все стихло. До підпільників наблизився стрункий хоробрый чоловік у коричневому піпальці і такого ж кольору шлapi. Широкий ремінь партизана відтягувала кобур з важким «ТТ». Ліва рука його була глибоко засунута в кишеньку.

— Жилін, Комісар, — шеннув Василь товаришам. Виступивши наперед, він дзынком від радості голосом скомандував: «Рівняйся! Струнко!» Карбуючи крок, підійшов до Жиліна:

— Товариш комісарі! Завдання командування партизанського загону виконано! Група підпільників станції Помічної, у кількості п'ятнадцяти чоловік, прибула. По дорозі знищили одного поліца і двох німців. Вивезли з ладу одну машину і одну доставили в загат. З нашого боку втрат немає.

Комісар виструнчився і підняв, віддаючи честь, праву руку. Ліву ж продовжував тримати в кишені.

— Вільно, — посміхнувся він.

Василь повторив команду.

— Чому він руку в кишені тримає? — тихо спитав Товченко один з прибулців.

— Дивак, це не рука, а протез, — прошепотів у відповідь Василь і додав: — Знаєш, скільки німці обццяють за його голову своїм прихованням? Сто тисяч!

Жилін підійшов до помічників.

— Вітаю, — потиснув він руку кожному новому партизанові. — І вас, товариш Імас, — вперше назвав Павла справжнім прізвищем, — вітаю з успішно виконаним завданням.

С. І. КОВАЛЕНКО.

30. ЛЕБЕДИНА ПІСНЯ

Женя легко переносила всі тяготи партизанського життя, крім однієї, — розставань з коханим. Вона хотіла бути з ним на кожному завданні. Аж не будь-яке з них могло бути останнім для тих, хто його виконував. А в цьому останньому бою вона хотіла бути поряд з Василем.

Нарешті Гарячий послаб їх разом на завдання. З допомогою ще одного товариша вони мали привести до лісу велику групу підпільників із Смілої.

До Смілої дісталися вчасно. Опівночі трьома групами залишили місто, з'єдналися біля ферми найближчого колгоспу і вийшли в степ. Тільки одним їм відомими стежинками, обходячи німецькі гарнізони і пости, вели партизани своїх товаришів. Осць і останнє село, за яким починався ліс. Де їх чекали погарці. В цьому селі німці боялися з'являтися. Проте, несподівано для партизанів, зараз воно було зайняте великою німецькою частиною.

Пішли в обхід через болото. Осць і перші дерева. Василь полегшено зітхнув і зупинився, пропускаючи вперед товаришів. Женя, важко дихаючи від швидкої ходи, розстебнула пальто.

Вийшли на знайому, відкриту вирвами галявину, де недавно партизани вели бій з карателями. Раптом праворуч у куцах промайнула каска «Лягай!» — крикнув Василь і скочився у найближчу вирву. Майже одночасно з його командою тишу лісу розірвали автоматні черги. Спалахи пострілів справля і попереду позначили розташування гітлерівців. Товченко миттю оцінив обстановку. З двох боків — німці, позаду — болото, зліва — яр, що пів на партизанську заставу, яка чекала сміялинів.

— Антоне, — сказав він товаришам, — виводь всіх ярм. Я прикрию, — а сам гарячково шукав очима Женю. Кроків за двадцять майнула її хустка. Перебігаючи від дерева до дерева і відстрілюючись, дівчина носішала до нього. Раптом ззаду на неї навалилися гітлерівці. Дівчина випустила зубами у волосаті руки, відчайдушно рвулася, залишивши пальто в руках фашиста, побігла. Гітлерівець кинувся за нею, але зараз же знайшовся на землі під кутом Товченко. В ту ж мить обпало шоку й плече партизана. Женя швидко перев'язала друга.

В чагарнику продунала команда по-німецьки, і постріли затихли.

— Рус, здавайся! — крикнули з-за дерев.

Всі, хто був без зброї, скористалися передišкою, відповзали до яру. Фашисти, не діждавшись відповіді, пішли в атаку. «Треба виграти час», — подумав Товченко і кинув у тушу гітлерівців одну за одною кілька гранат. «Тхай!» — показав він Жені в бік яру. Дівчина заперечно похитала головою. Страшна лють охопила юнака. Осць він, їх останній бій! Василь розрядив пістолет у фашистів, повернувся до Жені: «Давай наші, останні». Він мав на увазі ті гранати, які дівчина берегла для них самих, щоб не потрапити в руки ворога живими. Женя безпомічно озирнулася. Гранати були в пальті, що залишилося в руках убитого гітлерівця.

ПОДВИГ НЕ ЗАБУТО

Минуло чверть століття після описаних подій. Незвіданий змінилася за цей час Помічна — місто залізничників, що виростило і виховало славних патріотів.

Ідуть роки. На зміну загнанним героям приходять нові покоління радянських людей, гідні своїх батьків і братів. Вони свято шанують пам'ять тих, хто віддав молоду життя за партію, за Вітчизну, за Радянську владу. Іменами комсомольця Василя Товченко і жонсера Аліка Синицького названо вулиці міста. На честь п'ятдесятірччя Ленінського комсомолу на будівку, де жили Василь Товченко і Женя Хижняк, трудящі Помічної встановили меморіальну дошку. У клубі на усному молодіжному альманасі «Подвиг» в цей день виступив перший комсомолец Помічної, полковник у відставці т. Берисевск. З якою увагою слухали діти робітників його розповіді!

На героїчних прикладах молодих патріотів виховувати юнаків і дівчат колишні організатори і керівники народних месників Новоархангельська й Помічної, нині персональні пенсіонери тт. Фрединський і Коваленко. Не одну книгу присвятив цій благородній темі письменник Василь Козаченко.

Теплі листи з усіх кінців Батьківщини шлють матері і сестрі Василя Товченка колишні партизани: комісар партизанського загону імені Пожарського Іван Жилін, нині секретар парткому в Одеській області, його дружина — розвідниця Леся, інженер Кишинівського відділення залізниці Іван Гадженко, доктор медичних наук Анастолій Трегубенко, машиніст тепловоза станції імені Шевченка Борис Ракован, лікар з Гайворона Петро Куропаткін, спеціаліст сільського господарства з Миколаєва Віктор Благодар, Валентин Мурзіп, Валентин Никифоров і багато інших учасників описаних подій.

Користуючись нагодою, хочу через нашу комсомольську газету висловити щиру подяку цим товаришам, а також працівникам Книзьського і Кіровоградського обласних партійних архівів за неоціненну допомогу у збиранні й опрацьованні матеріалів, покладених в основу цієї розповіді.

За Гелену Модлевську та інших

Закінчився перший обласний огляд на краще виконання ролей у спектаклях, поставлених у сезоні 1967—68 років музично-драматичним театром імені М. Л. Кропивницького. З 260 зіграних за сезон ролей кращу жіночу роль створила артистка С. Мартинова у виставі «Варшавська мелодія» (Гелена Модлевська), кращу чоловічу роль — артист І. Кравцов у виставі «Дай серцю волю, заведе в неволю» (Іван Непокритий). Вони нагороджені першими преміями — творчою поїздкою до Москви та Ленінграда.

Грамотами та туристськими путівками й путівками в будинку відпочинку відзначені народна артистка УРСР Л. Тимош за роль Шарлотти

у виставі «Під чорною маскою», заслужений артист УРСР Г. Семенов за роль Беккера в тій же виставі, артист А. Келюх за виконання ролі молодого сучасника — Сергія Петрова у виставі «Всім смертям на зло», артист В. Полудренко за роль Віктора у виставі «Варшавська мелодія», артистка Н. Ігнатєва за роль Соломії у виставі «Фортуна» та інші.

Ряд акторів відзначені за краще виконання епізодичних ролей. Це — М. Овчинников за роль Кофмана та Ю. Хропащенко і В. Ліщменко (санітари) в комедії «Дзвінок у пусту квартиру», В. Кубишкін за роль другого хлопчика-музиканта у виставі «Дай серцю волю, заведе в неволю», Л. Гава за роль Сергія та В. Потонько за роль Рафіка у виставі «Всім смертям на зло», В. Рожкову за роль Каті в опереті «Полярна зоря».

Колектив театру відзначений пам'ятним вимпелом обкому ЛКСМУ, а ряд молодих акторів — пам'ятними сувенірами обкому комсомолу.

Як ми вже повідомляли, в змаганнях на першість області з важкої атлетики титул чемпіона здобув олександрівець Олег Богданов (важка вага). На знімку: О. Богданов бере штангу вагою 180 кілограмів (поштоух). Фото М. ТАРНАВСЬКОГО.

ПЕРША РАКЕТКА — МИКОЛА САВЕНКО

В Кіровограді немає такого професійного училища, де б не любили настільного теніса. Всюди тривають змагання між командами окремих курсів і груп, між найсильнішими спортсменами. Масовість неабияка! І ось ми вирішили влаштувати змагання, де повинен визначитися чемпіон міста.

Місце змагань — спортивний зал МПТУ № 6. В поєдинках з малою ракеткою виявилось бажання взяти участь багато трудрезовців. Питання про

переможців турніру серед юнаків вирішувалося лише в останніх двох турах.

Позиції лідерів зберігали два спортсмени — учні ПТУ № 6 Микола Домажницький та Микола Савенко. Впевнено відчував себе і представник ПТУ № 2 Микола Гавриленко. Переможцем цих цікавих і захоплюючих змагань став учень ПТУ № 6 Микола Савенко, Микола Домажницький був другим, Микола Гавриленко — третім.

Серед дівчат чемпіонський титул здобула

учениця ПТУ № 9 Алла Калашникова.

В. ШІГІН, головний суддя змагань.

Щість команд тенісистів закінчили останні поєдинки в міжвідомчих змаганнях на першість області. Турнірну таблицю очолили представники обласної ради ДСТ «Буревісник». На другому місці — авангардівці, на третьому — юні любителі малої ракетки Кіровограда.

Г. ПОВОРОЗКА.

- **ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД**
- П'ЯТНИЦЯ, 20 грудня. Перша програма, 11.00 — «Кохати заборонено». Художній фільм. (Кіровоград). 17.25 — Передача для дітей. (Кіровоград). 18.10 — Телевізії. (К). 18.30 — Історія одного життя. (Львів). 19.00 — Програма кольорового телебачення. «Клуб кіномандрівників». (М). 20.00 — «Я слухаю пісні». Концерт (Харків). 20.30 — «Кохати заборонено». Художній фільм. (Кіровоград). Друга програма, 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Реклама. (К). 11.25 — Теленарис. (К). 11.35 — «Шкільний екран». Українська література для учнів 8 класу. «Шевченко і сучасність». (К). 17.30 — «Економісти за круглим столом». (К). 20.00 — «Я слухаю пісні». (Харків).
- СУБОТА, 21 грудня. Перша програма, 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.45 — Теленарис. (М). 10.00 — «З днем народження». Музична розважальна програма. (М). 14.45 — Телевізійний театр для дітей. В. Волков. «Сторінки старого щоденника». (Одеса). 16.00 — Програма кольорового телебачення. (М). 17.30 — «Мальовничі Україна». «Кратю оновлений мій». (Львів). 18.00 — «На ме. риданах України». (К). 18.30 — «Молодіжна програма «Погляд». (К). 19.30 — «На воєнник». Привітається Дню енергетика. (Куйбишев). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.00 — «Пісня ходить в колі друзів». (К). 21.50 — «Місто прокидається рано». Художній фільм. (К).

- **ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ**
- П'ЯТНИЦЯ, 20 грудня, 17.30 — Економісти за круглим столом. (К). 18.00 — Мультиплікаційний фільм. (К). 18.10 — Телевізійні вісті. (К). 18.30 — «Історія одного життя». (Львів). 19.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 20.00 — Рішення жовтневого пленуму ЦК КПРС — у житті! «Економіка, досвід, виробництво». 20.30 — Естафета новин. (М). 21.30 — Художній фільм «Пансіонат «Буланка».
- СУБОТА, 21 грудня, 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.45 — Телевізійні новини. (М). 10.00 — «З днем народження». Музична розважальна передача. (М). 19.30 — «Дві долі і одна доля». Нарис. (М). 11.05 — «Читати і писати». Телевізійний спектакль. (К). 12.45 — Телевізійний журнал «Кінематограф». (Одеса). 13.30 — Передача

«Здоров'я». (М). 14.00 — «Таланти твої, Україно». (Дніпропетровськ). 14.30 — Дія дітей. «Сторінки старого щоденника». Телевізійний спектакль. (Одеса). 15.45 — «Сторінки музичного календаря». (М). 16.00 — Програма кольорового телебачення. (М). 17.30 — «Мальовничі Україна». (Львів). 18.00 — «На ме. риданах України». (К). 18.30 — Молодіжна програма «Погляд». (К). 19.30 — «На воєнник». (Куйбишев). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — «Пісня ходить в колі друзів». (К).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

„МОЛОДОЙ КОМУНАР”

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград.

Т. в. о. редактора Ю. МОТОРНИЙ.